

Arrest

nr. 348 528 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 24 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn van Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)” van 14 oktober 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend op 15 november 2023. Ze werd erkend als vluchteling op 24 november 2023. Haar Griekse

verblijfsvergunning is geldig tot en met 23 november 2026 (AD., map 6-landeninformatie – antwoord van Griekse asiendiensten dd. 4/11/2024).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik

Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, maar slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt niet dat zij momenteel medische of psychologische problemen ondervindt, noch werden aan het administratieve dossier documenten toegevoegd die dit zouden kunnen staven. In het verzoekschrift voert zij aan dat zij in het verleden psychologische begeleiding heeft ontvangen, en dat zij nog steeds psychologische ondersteuning krijgt, alsook de nodige medicamenteuze behandeling. Zij brengt echter geen documenten bij die deze psychologische problemen beschrijven of kunnen aantonen. Op grond van de voorliggende stukken blijkt dan ook niet welke psychologische problemen zij ondervindt, laat staan in welke mate deze problemen haar zelfstandigheid en zelfredzaamheid beïnvloeden. Verzoekende partij maakt geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak aannemelijk omwille van de aangehaald maar op geen enkele wijze gestaafde psychologische problemen. Bijkomend dient in dit verband te worden opgemerkt dat verzoekende partij bij de DVZ geen enkele melding heeft gemaakt van enige psychologische of medische problemen. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat har gezondheid goed is (bijkomende vragen M-status Griekenland dd. 30/09/2024; Verklaring DVZ, vraag 29).

In het verzoekschrift betoogt verzoekende partij ook dat ze een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat ze afkomstig is van Gaza. Hierdoor heeft ze volgens haar automatisch een bijzondere kwetsbaarheid. Ze verwijst hierbij ook naar een arrest van de Raad. Hoewel kan aangenomen worden dat de huidige situatie in Gaza waar mogelijk nog familie, vrienden en kennissen van haar (in erbarmelijke omstandigheden) verblijven een invloed heeft op het mentaal welzijn van verzoekende partij, volstaat het benadrukken van de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren.

In de continentale en Belgische rechtsorde is er bovendien geen precedentenwerking waardoor een verwijzing naar een arrest van de Raad niet dienstig is. Door louter te verwijzen naar haar afkomst uit Gaza toont zij niet aan dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift aanvoert dat zij talrijke medische problemen heeft, stelt de Raad opnieuw vast dat deze bewering niet wordt onderbouwd door enig objectief of verifieerbaar bewijs, maar louter een niet-gestaafde bewering betreft.

Indien verzoekende partij psychologische of medische opvolging zou nodig hebben, toont zij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekende partij dat zij tandpijn had in Griekenland, maar geen medische zorg heeft gezocht (NPO, p. 11). Zij stelt dat zij geen particuliere arts kon bezoeken wegens gebrek aan financiële middelen en dat haar was meegedeeld dat tandheelkundige zorg enkel bij een particuliere kliniek of arts mogelijk was (NPO, p. 11). Aangezien verzoekende partij zelfs geen medische zorg heeft gezocht in Griekenland, maakt zij niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Griekenland geen toegang tot medische behandeling zou kunnen verkrijgen. In dit verband dient nog opgemerkt dat voor het verkrijgen van kosteloze medische zorg die geen spoedeisende medische hulp is in Griekenland een AMKA vereist is. Verzoekende partij is zelf in gebreke gebleven om stappen te ondernemen om een AMKA in Griekenland te verkrijgen. Zij brengt ook geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat zij bij een terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn om een AMKA aan te vragen en deze te activeren. Zij dient hiervoor haar verblijf in Griekenland te bewijzen aan de hand van haar ADET, een verblijfsadres en werk. Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Uit algemene informatie blijkt bovendien dat zelfs indien zij niet over een (actieve) AMKA beschikt, zij niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, maar dat deze beperkt is tot spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (UNHCR Greece, "Living In Greece – Access to healthcare", beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49, 50-51). Verzoekende partij toont niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland actueel nood zou hebben aan medische en/of psychologische opvolging of dat zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot gezondheidszorg. Verzoekende partij geeft geen blijk van een bijzondere kwetsbaarheid omwille van actuele ernstige psychologische of medische problemen.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico bestaat dat hij zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De verzoekende partij brengt wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Zoals reeds aangegeven is de ADET van verzoekende partij nog geldig tot en met 23 november 2026 (AD., map 6-landeninformatie – antwoord van Griekse asiendiensten dd. 4/11/2024). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2024", september 2025, p. 235). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Bovendien blijkt uit haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten, dat zij, nadat haar ADET gestolen werd en zij hiervan aangifte had gedaan bij de Griekse politie, zij een nieuwe Griekse verblijfsvergunning kreeg (NPO, p. 9) en dat zij nog steeds in het bezit is van deze originele ADET en haar originele Griekse reisdocument (AD, documenten, stukken 6, 4 en 5). Verzoekende partij kan in het verzoekschrift dus niet dienstig verwijzen naar de algemene informatie betreffende de moeilijkheden bij het hernieuwen en verlengen van Griekse verblijfsdocumenten aangezien ze over een nog geldige verblijfsvergunning beschikt.

Het komt verder aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren en een beroep te doen op de rechten en voordelen

verbonden aan zijn of haar internationale beschermingsstatus. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen kunnen onvoldoende blijken uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij. Hierboven werd reeds gewezen op het feit dat zij als vluchteling in Griekenland erkend werd op 24 november 2023 (AD., map 6-landeninformatie – antwoord van Griekse asiendiensten dd. 4/11/2024). Uit haar verklaringen blijkt dat heeft Griekenland verlaten op 9 juli 2024. Dit wil zeggen dat ze iets meer dan zeven maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland heeft verbleven. Verder blijkt uit haar verklaringen ook dat zij na 3,5 maand wachten op de verblijfsvergunning het opvangkamp in Leros verliet en ook enkele maanden moest wachten op de nieuwe ADET nadat deze gestolen werd, zodat zij slechts een paar maanden als statushouder met een geldige ADET, noodzakelijk om als begunstigde van internationale bescherming toegang te krijgen tot rechten en voordelen die aan deze status verbonden zijn, in Griekenland verbleef. Uit een dergelijk relatief kort verblijf kan verzoekende partij bezwaarlijk definitieve conclusies trekken omtrent de mogelijkheden tot huisvesting, tewerkstelling en mogelijkheden tot taallessen in Griekenland. Wat betreft de toegang tot werk dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij slechts beperkte stappen heeft ondernomen om werk te vinden. Zij stelt dat zij geen legaal werk kon vinden in Griekenland en dat al het beschikbare werk in het zwart werd aangeboden (NPO, p. 12). Zo heeft zij gedurende een maand in Athene gewerkt als assistent in de bouw, waarvoor zij een vergoeding van 800 euro ontving (NPO, p. 11). Dit werk vond zij via een Palestijnse contactpersoon (NPO, p. 7). De overeenkomst gold slechts voor één maand, waarna er voor haar geen werk meer was (NPO, p. 11). Zij verklaart dat zij vervolgens naar werk heeft gezocht, maar dat al het werk zwartwerk betrof, de betaling 25-30 euro bedroeg en de werkdag acht uur duurde (NPO, p. 11). Hoewel zij op deze wijze in haar basisbehoeften kon voorzien, blijkt uit haar verklaringen dat zij geen ernstige inspanningen heeft geleverd om legaal werk te verkrijgen. Zo heeft zij bij haar zoektocht naar werk geen beroep gedaan op de overheidsinstanties of andere bevoegde organisaties die haar, als begunstigde van internationale bescherming, bijstand hadden kunnen verlenen. Het is evenwel de verantwoordelijkheid van verzoekende partij om, als begunstigde van internationale bescherming, de rechten die aan haar status verbonden zijn, actief te doen gelden bij de bevoegde overheidsinstanties. Er blijkt niet dat verzoekende partij daartoe ernstige inspanningen heeft ondernomen. Verzoekende partij verklaarde niet over een geldig AFM-nummer te beschikken (NPO, p. 9). Uit de algemene informatie blijkt echter dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer is nodig om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, voor het openen van een bankrekening en het huren van een woning (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; “Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). Verzoekende partij diende een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in op 15 november 2023 zodat kan worden aangenomen dat haar een AFM werd toegekend. Verder maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij na de erkenning als vluchteling niet in staat zou zijn geweest om de nodige stappen te zetten om haar AFM te actualiseren en om de omzetting van haar voorlopige sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), dat blijkens de beschikbare landeninformatie aan elke verzoeker om internationale bescherming wordt toegekend, in een AMKA te vragen (“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Evenmin maakt zij, gelet op wat hierna wordt gesteld inzake haar zelfredzaamheid, aannemelijk dat zij indien nodig, daartoe niet in staat zou zijn ingeval van terugkeer naar Griekenland als statushouder met een geldige ADET en AFM. Er blijkt niet dat verzoekende partij niet in de mogelijkheid was om de documenten die nodig zijn om als statushouder op legale wijze te werken in Griekenland, te bekomen, noch dat zij deze niet zou kunnen bekomen in geval van terugkeer naar Griekenland.

Wat betreft haar zoektocht naar huisvesting blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij gedurende het merendeel van de periode dat zij in Griekenland verbleef daadwerkelijk over onderdak beschikte. Zo verbleef zij eerst vier maanden na haar aankomst in een opvangcentrum en daarna meerdere malen bij vrienden en kennissen (NPO, p. 3 en 10) en betaalde zij verschillende keren huur (NPO, p. 6 en 7). Waar verzoekende partij aanvoert dat de accommodatie waarin zij verbleef gekenmerkt werd door onhygiënische omstandigheden (NPO, p. 8, 10 en 12), betreft dit een blote bewering die zij niet heeft onderbouwd met enige verifieerbare elementen en kan hieruit worden afgeleid dat zij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde. Uit haar verklaringen blijkt voorts niet dat verzoekende partij pogingen heeft ondernomen om betere huisvesting in Griekenland te vinden, ondanks haar bewering dat zij meerdere malen tijdelijk op straat heeft verbleven. Zo kan uit haar verklaringen niet blijken dat zij concrete stappen zou gezet om bijstand te vragen bij officiële overheidsinstanties, sociale diensten of erkende hulporganisaties bij het zoeken naar geschikte huisvesting. Verzoekende partij toont niet aan dat zij de beschikbare kanalen heeft uitgeput en de nodige inspanningen heeft geleverd om haar situatie substantieel te verbeteren.

Uit haar verklaringen blijkt aldus niet dat verzoekende partij ernstige stappen heeft ondernomen om werk en huisvesting te vinden of via officiële overheidsinstanties, sociale diensten of erkende hulporganisaties bijstand te vragen bij haar zoektocht naar een geschikte woning of werkbetrekking. Verzoekende partij toont

niet aan dat zij voldoende inspanningen gedaan heeft om haar situatie als statushouder in Griekenland te verbeteren.

Op basis van het bovenstaande toont verzoekende partij niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich in Griekenland te integreren. Zij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Voorts kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekende partij, die niet doet blijken van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van rechtspraak van het Hof van Justitie, en een gezonde jongeman is, over voldoende zelfredzaamheid beschikt om de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder wiens ADET en AFM nog geldig zijn, kan geconfronteerd worden het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. In dit verband blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij in Gaza heeft gewerkt in de winkel van haar vader, waar zij desserts maakte (NPO, p. 6), dat zij in België ervaring heeft opgedaan in een chocoladebedrijf en momenteel werkzaam is in een vleesbedrijf (NPO, p. 6). Voorts wordt in de bestreden beslissing ook op goede gronden erop gewezen dat zij in Griekenland in staat was om de administratieve procedures om haar Griekse verblijfsdocument en reisdocument te bekomen succesvol af te ronden en er ook in slaagde om nadat haar ADET gestolen werd, een nieuwe verblijfsvergunning te bekomen. Gelet op het voorgaande, en aangezien verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid vertoont, zijn er geen aanwijzingen dat zij bij terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn om werk te vinden waarmee zij in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Waar verzoekende partij stelt dat zij niet zelfredzaam is aangezien zij in Gaza hulp kreeg van UNRWA en van deze organisatie afhankelijk was, gaat zij voorbij aan hetgeen hierboven en in de bestreden beslissing op goede gronden werd vastgesteld met betrekking tot haar werk in de winkel van haar vader, de ervaring die zij heeft opgedaan in een chocoladebedrijf en haar werk in een vleesbedrijf, en haar verschillende administratieve demarches in Griekenland om haar verblijfsdocumenten te bekomen/vervangen waaruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat zij voldoende zelfredzaam is om de hoger genoemde moeilijkheden waarmee zij geconfronteerd zou kunnen worden, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

Het gegeven dat verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie wordt verwezen over de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient concreet te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Waar in het verzoekschrift op algemene wijze wordt verwezen naar rapporten over racistische geweldplegingen, duidt verzoekende partij niet hoe en maakt zij ook niet concreet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haare niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij

een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. De verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene situatie in Gaza is bijgevolg niet dienstig.

Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

De stelling dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekende partij aantoonde dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Verzoekende partij klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van vijftien dagen is echter een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekende partij lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoekende partij maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijnreis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dan ook niet aannemelijk.

8. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het CGVS uitvoerig

werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

10. Verzoekende partij lijkt geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 28 mei 2026 staat het volgende vermeld:

Tolk 1855 legt de eed af en tolkt Arabisch

“De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van verzoeker bevestigt dat er eerder een aanvullende nota neergelegd werd met een psychologisch attest.

De advocaat van verzoeker wenst zijn context te schetsen. Verzoeker was 18 jaar toen hij Gaza verliet, hij was afhankelijk van UNRWA, had weinig levenservaring en op 7 oktober 2023 komt hij als jongvolwassene aan in Griekenland, net wanneer de genocide start. Wanneer hij het opvangcentrum dient te verlaten is hij dakloos, is hij het slachtoffer van geweld, wordt hij bestolen, moet hij zwart werk verrichten, verneemt hij dat zijn broer vermoord is tijdens de oorlog en dat zijn andere broer, die psychiatrische noden heeft, geen toegang meer heeft tot psychiatrische hulp.

Verzoeker krijgt in Griekenland geen enkele vorm van assistentie en hulp. Hij moest na zijn erkenning zijn plan trekken en dit wordt ook bevestigd door de algemene informatie, terwijl hij extreem kwetsbaar is. Verzoeker krijgt het ene slechte nieuws na het andere en bevindt zich in een zeer moeilijke situatie. Toch heeft hij negen maanden geprobeerd een leven op te bouwen in Griekenland, maar dit bleek onmogelijk. Hij is dus niet meteen vertrokken, en zijn situatie als terugkeerder zal alleen maar moeilijker zijn. Zijn ADET vervalt op 23 november 2026 en het blijkt uit de rapporten dat het meer dan een jaar duurt om een ADET te verlengen. In deze periode zal hij geen toegang hebben tot huisvesting, werk en gezondheidszorg. Verzoeker heeft in België psychologische hulp gezocht en gekregen. Hij brengt een uitgebreid psychologisch rapport bij

waar onder meer beschreven staat dat verzoeker lijdt aan complexe PTSD, een angststoornis, slaapproblemen, paniekaanvallen en een depressie. Verzoeker verblijft in een opvangcentrum waar hij goed begeleid wordt door de assistenten. Voortdurende psychologische begeleiding en een stabiele omgeving is essentieel. Bij een terugkeer naar Griekenland zouden er zich opnieuw traumatische gebeurtenissen kunnen voordoen. Met voorgaande werd onvoldoende rekening gehouden in de beschikking. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat zijn grootste wens is om in België naar school te gaan. Hij wil studeren en naar school gaan (verzoeker wordt emotioneel). Hij is 20 jaar en ziet iedere dag studenten met een rugzak naar school gaan en vraagt zich af waarom hij niet naar school kan gaan. Hij is nog jong, hij moet elke dag werken, maar hij wil graag studeren. Hij kan zelfs geen Arabisch lezen want op twaalfjarige leeftijd moest hij stoppen met school om zijn familie te ondersteunen. Hij heeft een broer die in Israël gevangen zit en zijn andere broer werd gedood in bombardementen. Verzoeker is de enige die zijn familie kan ondersteunen. Het enige wat hij wil is zijn familie ondersteunen, hij is uitgeput. Hij toont dat hij tanden is verloren. Hij heeft nu al aandoeningen van mensen die veel ouder dan hem zijn.

Verzoeker verduidelijkt dat hij sinds 6 maanden naar de psycholoog gaat.

Hij houdt van het Belgische volk en heeft respect voor iedereen. Hij heeft geen familie in België.

De advocaat van verzoeker herhaalt nogmaals dat hij slechts een matige zelfredzaamheid heeft, hij kan geen Arabisch lezen, was 18 jaar toen hij in Griekenland was. Er werd teveel verwacht van een jongen.

Verzoeker werkt sinds 13 maanden in een kippenfabriek in Waregem. Zijn opvangcentrum is in Doornik.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en de aanvullende nota die zij vooraf overmaakte, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 11 maart 2026.

5.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij, geen ander licht werpt op de conclusie in punt 3 van deze beschikking wat betreft de beoordeling van de algemene situatie van statushouders in Griekenland:

“Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland. Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.”

Het rapport AIDA, Country Report Greece, September 2025 en het rapport RSA, “Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, 7 April 2025, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van verzoekende partij van 25 mei 2026, werden al bijgebracht in het verzoekschrift en werden door de Raad in overweging genomen in de beschikking.

Ook de verwijzing in de aanvullende nota van 25 mei 2026 van de verzoekende partij naar andere rapporten, die nog niet voorlagen op het ogenblik dat de beschikking werd opgesteld alsook de brief van Griekse NGO's van 19 november 2025, waarin kritiek wordt gegeven wordt op de informatie in het rapport “COI FOCUS GRECE Aide aux migrants” van 25 juli 2025, en waarin wordt gesteld dat deze informatie niet (langer) correct zou zijn waardoor een verkeerd beeld gegeven wordt van de actuele situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming, de bijgebrachte brief van RSA van 16 januari 2026 inzake vereisten wat betreft de toegang tot werk en gezondheidszorg en de brief van de Europese Commissie van 4 december 2023 is niet van aard de beoordeling van de Raad in de beschikking van 11 maart 2026 van de algemene situatie van statushouders in Griekenland om te buigen. De door verzoekende partij in de aanvullende nota geciteerde bronnen bevestigen de evolutie naar toenemende bureaucratische complexiteit

voor statushouders in Griekenland en de precare leefomstandigheden waarmee statushouders als gevolg van deze complexiteit en administratieve obstakels kunnen belanden. Deze informatie ligt in de lijn van de algemene informatie over de situatie van statushouders in Griekenland die reeds voorlag op het ogenblik van de beschikking van de Raad. Hieruit kan als dusdanig niet worden afgeleid dat alle statushouders in Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat een diepgaande individuele beoordeling niet langer noodzakelijk zou zijn, zoals reeds werd besloten in de beschikking van de Raad.

5.2. In de beschikking van 11 maart 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonde dat ze haar rechten en voordelen als statushouder met een geldige ADET in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (1) verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, te doen gelden, (2) de Griekse verblijfsvergunning van verzoekende partij is nog geldig tot en met 23 november 2026, (3) verzoekende partij bleef slechts enkele maanden in Griekenland nadat zij haar ADET, nodig om toegang te krijgen tot de rechten verbonden aan haar internationale beschermingsstatus, kreeg en toont niet aan dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om zich in Griekenland te integreren en haar rechten te doen gelden, (4) er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekende partij over voldoende zelfredzaamheid beschikt om de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder wiens ADET en AFM geldig zijn, kan geconfronteerd worden, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

In de beschikking van de Raad wordt besloten dat bij verzoekende partij geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid omdat uit haar verklaringen niet blijkt dat zij momenteel medische of psychologische problemen ondervindt en er geen documenten worden aangebracht die de psychologische problemen waarvoor zij volgens het verzoekschrift psychologische ondersteuning en medicamenteuze behandeling krijgt, beschrijven of kunnen aantonen. Verzoekende partij legt door middel van een aanvullende nota naast de hoger vermelde algemene landeninformatie ook een psychologisch rapport voor van 25 maart 2026 en een in het Frans opgestelde verklaring van verzoekende partij zelf.

Het psychologisch verslag dateert van 25 maart 2026 en beschrijft enerzijds de verschillende episodes in het leven van verzoekende partij en de moeilijkheden en ingrijpende gebeurtenissen die deze verschillende fases in zijn leven kenmerken, een psychopathologische analyse en een diagnose. Op basis van een aantal klinische en psychopathologische tekenen wordt gesteld dat bij verzoekende partij sprake is van een complexe post-traumatische stressstoornis en een ernstige angst-depressieve stoornis. De Raad dient evenwel vast te stellen dat het psychologisch verslag niet vermeldt welke wetenschappelijke methode werd gehanteerd om tot de conclusie post-traumatische stressstoornis te komen. In het verslag wordt ook aangegeven dat de klinische en anamnese gegevens uiteengezet in het verslag zijn bekomen op grond van onder meer *“declaratieve elementen in de transcriptie van het eerste en tweede interview bij het CGVS”* en het administratieve dossier met inbegrip van de onontvankelijkheidsbeslissing. Nog daargelaten dat *in casu* slechts één persoonlijk onderhoud werd gehouden met verzoekende partij, is niet duidelijk hoe de psycholoog betekenisvolle conclusies kan trekken uit de notities van het persoonlijk onderhoud die relevant zijn voor de diagnose of verdere opvolging. Waar in het psychologisch verslag een *“klinische deconstructie van de onontvankelijkheidsargumenten”* wordt gemaakt, gaat het in wezen om een kritiek op een aantal motieven van de bestreden beslissing, is en niet om een analyse van de mentale toestand van de verzoekende partij.

Wat er ook van zij, uit het psychologisch verslag kan niet worden afgeleid in welke mate de psychologische problemen waarmee verzoekende partij kampt haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Uit het verslag kan in elk geval niet worden afgeleid dat verzoekende partij dermate gebukt gaat onder haar psychologische problemen dat zij niet in staat zou zijn voor zichzelf op te komen of te functioneren. Verder liggen ook geen objectieve stukken voor waaruit kan blijken dat verzoeker na 27 maart 2026 nog psychologische begeleiding heeft gekregen.

De schriftelijke verklaring beschrijft de levensomstandigheden van verzoekende partij in Gaza en Griekenland en haar boottocht van Turkije naar Griekenland en de psychologische problemen die deze gebeurtenissen volgens haar hebben veroorzaakt. Er dient te worden opgemerkt dat de schriftelijke verklaring in het Frans werd opgesteld en door verzoekende partij werd ondertekend en dat de psychologische problemen die erin worden beschreven zijn geïdentificeerd door verzoekende partij zelf, die tot nader order ter zake geen expertise bezit.

Hoewel kan aangenomen worden dat de beschreven omstandigheden een impact hebben gehad op het mentaal welzijn van verzoekende partij, kan op basis van deze eigen verklaring, net zoals het psychologische verslag niet worden besloten dat verzoekende partij door deze ervaringen uit het verleden heden niet meer op normale wijze zou kunnen functioneren of dat zij niet in staat zou zijn om haar rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden.

Uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud is in dit verband ook gebleken dat zij in Griekenland, waarover zij in de voormelde schriftelijke verklaring schrijft dat zij er een chronische psychologische problematiek heeft ontwikkeld met symptomen van een ernstige depressie, heeft gewerkt en onderdak vond. Ook in België werkt verzoekende partij volgens haar verklaringen ter terechtzitting.

Verzoekende partij drukt haar frustratie uit over het feit dat zij niet kan studeren en ook in Gaza slechts tot twaalfjarige leeftijd naar school is kunnen gaan en dat zij in België steeds moet werken in plaats van studeren. Er kan begrip worden opgebracht voor de frustraties van verzoekende partij en de moeilijkheden die zij heeft moeten overwinnen. Evenwel kan dit niet volstaan om te besluiten dat bij verzoekende partij sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de hoger genoemde rechtspraak van het Hof van Justitie of dat de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid vereist in de jurisprudentie van het Hof om het bovenvermelde vermoeden dat haar grondrechten in Griekenland worden gerespecteerd te weerleggen, in het geval van verzoekende partij bereikt wordt.

Waar de advocaat van verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat haar Griekse verblijfvergunning verstrijkt op 23 november 2026, dat het één jaar duurt om deze te verlengen en dat zij gedurende deze periode geen toegang zal hebben tot werk, huisvesting en gezondheidszorg, doet zij geen afbreuk aan de overweging in de beschikking van de Raad dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekende partij *over voldoende zelfredzaamheid beschikt om de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder wiens ADET en AFM nog geldig zijn, kan geconfronteerd worden het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. In dit verband blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij in Gaza heeft gewerkt in de winkel van haar vader, waar zij desserts maakte (NPO, p. 6), dat zij in België ervaring heeft opgedaan in een chocoladebedrijf en momenteel werkzaam is in een vleesbedrijf (NPO, p. 6). Voorts wordt in de bestreden beslissing ook op goede gronden erop gewezen dat zij in Griekenland in staat was om de administratieve procedures om haar Griekse verblijfsdocument en reisdocument te bekomen succesvol af te ronden en er ook in slaagde om nadat haar ADET gestolen werd, een nieuwe verblijfsvergunning te bekomen. Gelet op het voorgaande, en aangezien verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid vertoont, zijn er geen aanwijzingen dat zij bij terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn om werk te vinden waarmee zij in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Waar verzoekende partij stelt dat zij niet zelfredzaam is aangezien zij in Gaza hulp kreeg van UNRWA en van deze organisatie afhankelijk was, gaat zij voorbij aan hetgeen hierboven en in de bestreden beslissing op goede gronden werd vastgesteld met betrekking tot haar werk in de winkel van haar vader, de ervaring die zij heeft opgedaan in een chocoladebedrijf en haar werk in een vleesbedrijf, en haar verschillende administratieve demarches in Griekenland om haar verblijfsdocumenten te bekomen/vervangen waaruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat zij voldoende zelfredzaam is om de hoger genoemde moeilijkheden waarmee zij geconfronteerd zou kunnen worden, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.* Voorts wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie ook blijkt dat het aanvragen van de verlenging van de ADET dient te gebeuren door versturen van een standaardformulier per e-mail bij de asielautoriteiten (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9), zodat verzoekende partij deels kan anticiperen op de lange wachttijden voor de verlenging door deze procedure onverwijld op te starten.

5.4. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij in de weg staan. Haar beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

6. Gelet op het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET